

Marci naplója III. - Étel élet

Marci naplója III. - Étel élet

Megosztás

- [Facebook \(opens in new window\)](#)
- [Twitter \(opens in new window\)](#)
- [Pinterest \(opens in new window\)](#)
- [Download \(opens in new window\)](#)
- [<?xml version="1.0" encoding="UTF-8"?> E-mail \(opens in new window\)](mailto:uhiskas@protonmail.com)

Köszönöm kedves kérdéseket, jobban vagyok. Már nem fáj a fenekem, és nem is lesz semmi bajom, ha hiszek a gazdáimnak, akik azt mondták, azért kellett beoltatniuk, hogy ne kapjak el mindenféle undok betegséget. De nem ezt akarom elmesélni, hanem hogy itt járt a tenyésztőm. Tudjátok, akinél születtem, és akinél anyukám is lakik. Meg a testvéreim, Merci, Morci, és Murci. Igaz, már nekik is van gazdájuk, de a tenyésztőm azt mondta, én vagyok az alomból a legszebb és a legnagyobb. És nekem a leghosszabbak a lábaim, és gyönyörű kifejlett kandúr leszek.

Nem mondtam meg neki, hogy én már nagy cica vagyok és gyönyörű kifejlett kandúr. De ezt sajnos nem veszi észre Péter és Laura, és még mindig csak annyieledelt adnak nekem, mintha parányi cica lennék.

Hát egész nap csak ennék. Hallom ám, ahogy billegtetem a fülem, hogy a tenyésztőm azt magyarázza Péternek, hogy nem kaphatok túl sokat enni, mert hirtelen megnő az izomtömegem, és az megterhelő a csontjaimnak. Laura meg helyeselt, hogy ezt ő is olvasta a honlapon, és én azt kívánom, bár ne olvasna annyit. Egyszerűen csak megetetne, ha éhes vagyok.

Este és reggel kapom a kedvencemet, az alutasakos eledelemet. Már messziről meghallom a tasak jellegzetes zörgését és a ház legeldugottabb sarkából is előmászom, mikor elkezdik felnyitni az alutasakat. Ennek olyan jellegzetes hangja van. Előre tudom, hogy a hang mennyei ízeket jelent, igyekszem dorombolással, hízalgéssel jelezni, mennyire imádom ezt az ételt. És akkor is futok, szaladok, ha meghallom a száraz étel zörgését. Régebben mindig kitettek nekem újabb adagot, ha elfogyott a ropogtatni valóm, most meg csóválják a fejüket, hogy nahát, mennyit eszem. Hogy megenném a vasszeget is. Bizony!

Rájöttem, vannak bizonyos trükkök, amivel kétszer tudok vacsorázni. Amelyik gazda előbb

hazajön, az ugyebár megetet. Gondosan kinyalom a tányérkámat, hogy nyoma se maradjon a vacsorának. Ha szerencsém van, mondjuk éppen a konyhában van Laura, amikor megjön Péter. Nos, odaállok a teljesen üres tányérkám elé, döbbsentem nézem, hogy még nincs benne semmi. Aztán a sárga szemeimet tágra nyitva Péterre emelem, és cérvanékony hangon, kétségbeesve miákolok egyet. Péter a fejét csóválja: hogy-hogy még nem kapott vacsorát ez a kiscica. Aztán fogja magát, elővesz az alutasakot és elém önti a tartalmát. Aztán amikor én már tele pocakkal mosakszom a bőrgarnitúrán, hallgathatja szegény gazdám Laurát, hogy miért adott nekem másodszorra is ételt.

Pedig Laura is könnyen átverhető. Illetve nem is olyan könnyen, de azért néha. Reggel mindig ő az álmosabb, nehezen kel. Nohát ilyenkor el nem mozdulok a lába mellől, dörgölődzöm hozzá, majd hanyatt esik bennem. Mikor kibaktat a fürdőszobába, akkor keservesen elkezdek nyávogni az ajtó előtt, mint aki éppen éhen akar halni. Ilyenkor Laura félálomban elém tesz egy tasakos ételt, vagy kiráz egy maréknyi száraz kaját a tálkámba és megy zuhanyozni. Nem jut eszébe, hogy Péter már adott nekem reggelit, sőt, mivel nagyon szépen nyávogva kértem, még repetát is kaptam.

Ha feljön Laura anyukája, hogy megnézze, rendesen meg vannak-e locsolva a virágok és nincs-e egy kis vasalnivaló, az is újabb étel szerzési lehetőség. Ilyenkor mindig édi-bédi képet vágva üldögelek csendben a tányérkám előtt, szomorúan és szótlanul bámulva az üres edényt. Ez tuti trükk, mindig kapok ilyenkor enni.

Még valamire rájöttem éhenhalás ellen. Péter előbb-utóbb megadja magát! Egyrészt, mikor mind a hárman lefekszünk az ágyikómban, odabújok jó szorosan Péterhez. Ő már az én szeretetemtől meghatva szenderedik el. Mikor már mélyen alszik, odamegyek hozzá, és a bajszómmal elkezdem az orrát csiklandozni. Először megpróbál elhessegetni, de én kitartó vagyok. A nedves nózimat odanyomom az arcához és úgy dorombolok, mint egy komolyabb katonai helikopter. Erre szegény felébred. Elhatározza, hogy kicsalogat a hálósobámból. Kimegy az ajtó elé és édesen hívogat. De én persze csak dorombolok és az anyósnál bevált édi-bédi képet vágom, de meg nem mozdulok. Mire Péter sóhajt egy nagyot és kimegy az előszobába, elkezdi rázni az egyik jutalomfalat tasakot. Még erre sem mozdulok, bár legszívesebben rohannék. De ha túl korán odaérek, Péter még meggondolja magát és nem nyitja ki a finomságot. Tehát meg kell várjam, feszült izmokkal azt a jellegzetes hangot. Ahogy a fém tasak elkezd hasadni egy erőteljes rántástól. Ez a legszebb zene a füleimnek. Néhány ugrás és már a tálkámnál termek, habzsolom a megvesztegetés falatjait. Péter pedig visszabotorkál a hálósobába és reggelig kizár engem, hogy kialudja magát.

De megteheti, az én pocakom már tele van, alszom reggelig az öltönyén, amit ott hagyott a garnitúrára dobva.

[Vissza a junior cikkekhez](#)

Source URL: <https://www.whiskas.hu/junior/szorakoztato-hirek/marci-naploja-iii-etel-elet>